

[Forsvarsministeren.]

militære straffesager tages af vedkommende militære rettergangschefer. Hvis jeg må udbede mig tilladelse til et kort citat, vil jeg gerne pege på den militære retsplejeloivs § 20, sidste punktum, hvori der står:

„Rettergangschefen udøver sin beslutning om undersøgelse eller påtale ganske uafhængig og selvstændig, dog at forsvarsministeren kan give ham pålæg om at lade en sag undersøge eller påtale ved retten.“

Deri ligger en ganske klar linie. Der er draget et meget skarpt skel mellem, hvad påtalemyndigheden kan foretage sig, og hvad den politiske myndighed kan foretage sig. Heri er nemlig fra rigsdagens side ganske klart udtrykt, at medens ministeren kan give rettergangschefen pålæg om at lade en sag undersøge eller påtale, kan ministeren modsætningsvis ikke give rettergangschefen noget som helst pålæg om at frafalde en beslutning om undersøgelse eller påtale, i hvert fald ikke uden at gå udenfor lovens rammer og derved eventuelt påføre sig selv en rigsretsanklage.

Hvad de konkrete sager vedrørende soldaterdemonstrationerne angår, har det, efter hvad der foreligger for offentligheden, for rettergangscheferne været ledetråden at opretholde disciplinen i forsvaret, og i de bemærkninger, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremsatte, er der ikke noget diskussionsgrundlag med hensyn til selve dette problem, hvorom vi er enige. Spørgsmålet om disciplinens opretholdelse har været udgangspunktet for overvejelserne om indskriden overfor de implicerede efter gældende lovs regler.

De principper, hvorefter sagerne herefter er blevet vurderet, har vist, at de enkelte rettergangschefer hver for sig har taget hensyn til alvoren og karakteren af de forseelser, som har fundet sted indenfor deres område. Det er derfor nogle steder fundet forsvarligt kun at anvende den strenge mytteribestemmelse overfor en begrænset kreds af deltagerne, medens man for det store flertal af de implicerede har kunnet nøjes med at anvende disciplinære forholds-

regler. Kun ved to garnisoner, hvor demonstrationerne var af mere ondartet karakter, har rettergangscheferne udfra deres selvstændige skøn ment, at et større antal sager krævede en afgørelse for retten.

Jeg slår altså fast: hvorledes den retslige behandling af disse sager skal foregå efter gældende lov, er ganske klart fastslået. Rettergangschefen er selvstændig i sit skøn overfor påtalens udformning og fremsættelse for retten, og ligeledes er domstolene frie og uafhængige i bedømmelsen af sagens bevisligheder.

Medens disse retssager er løbende og på et tidspunkt, da mange af appsagerne er uafgjort, vil det næppe være formålstjenligt ved en offentlig diskussion at søge at påvirke den dømmende myndighed. Ministeren som politisk instans træder efter de af rigsdagen enstemmigt fastslåede regler af 1937 først ind i billedet, når de i dette tilfælde beklagelige retssager er mere afklaret, end tilfældet er i øjeblikket, men på baggrund af sagens hele omfang kan der til sin tid sikkert blive anledning til for den administrative myndighed at anvende sit skøn, der tager hensyn til den militære straffe- og retsplejelovgivnings strenge bestemmelser, ad de veje, som i henhold til gældende lovgivning står åbne, og naturligvis uden at svække disciplinen i vore værn.

H. C. Hansen: Jeg tager den højtærede forsvarsministers udtalelser til efterretning. Jeg er ikke i stand til at anvende tid til at gå nærmere ind i en drøftelse. Jeg opfatter dem sådan, at ministeren følger dette anliggende med den allerstørste opmærksomhed, og jeg forsikrer ham for, at det samme gør mit parti, og vi vil fortsat gøre det.

Må jeg først sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at hans fremstilling af Indokinahistorien er lige så falsk og forkert som den fremstilling, jeg har læst i „Aalborg Amtstidende“, „Sorø Amtstidende“ og „Fyens Stiftstidende“. Jeg beklager, at regeringspressen ikke har kunnet betjene sig af en saglig og sandfærdig fremstilling, og jeg føler mig overbevist om, at den højt-